

forfærdelige om Rosalie, har jeg næsten ikke kunnet taale at tænke paa Johannes. Jeg drømmer endnu om hende om Natten. Og nu maa du sende ham hendes Brev, Povl. Gør det endnu iaften! Hører du?”

„Jeg veed ikke rigtig —“

„Jeg siger dig, Povl, du kan ikke forsvare at beholde det Brev. Mest for Johannes' egen Skyld. Han skulde for længe siden have haft at vide, hvad han har paa sin Samvittighed.“

„Men om det nu dræber ham?”

„Saa var det da endelig kun retfærdig Gengældelse. Den sødeste og gladeste unge Pige i Verden pinte han tildøde. Og nu gaar han sin eneste Bror forbi uden at ville kendes ved ham. Hvad kalder du det?”

„Johannes er et stakkels forgjort Menneske. Men lad os nu ikke tale mere om ham. Han er, som han er, og staar ikke til at redde.“

Han tog sit Overtøj paa for at gaa hen og se til en Arbejdsmands syge Barn, der for Tiden var hans eneste Patient.

„Jeg gaar mig med det samme en Tur,“ sagde han. „Du skal altsaa ikke vente mig hjem for snart.“

Metas bekymrede Øjne fulgte ham til Døren. Stakkels Povl! — tænkte hun. Hun vidste, at han her i København følte Savnet af Broderen endnu stærkere end i Jerve, fordi han her overalt blev mindet om deres Samliv i Studenterdagene, da de havde boet sammen paa Regensen og været saa uadskillelige, at Kammeraterne kaldte dem de siamesiske Tvillinger. —